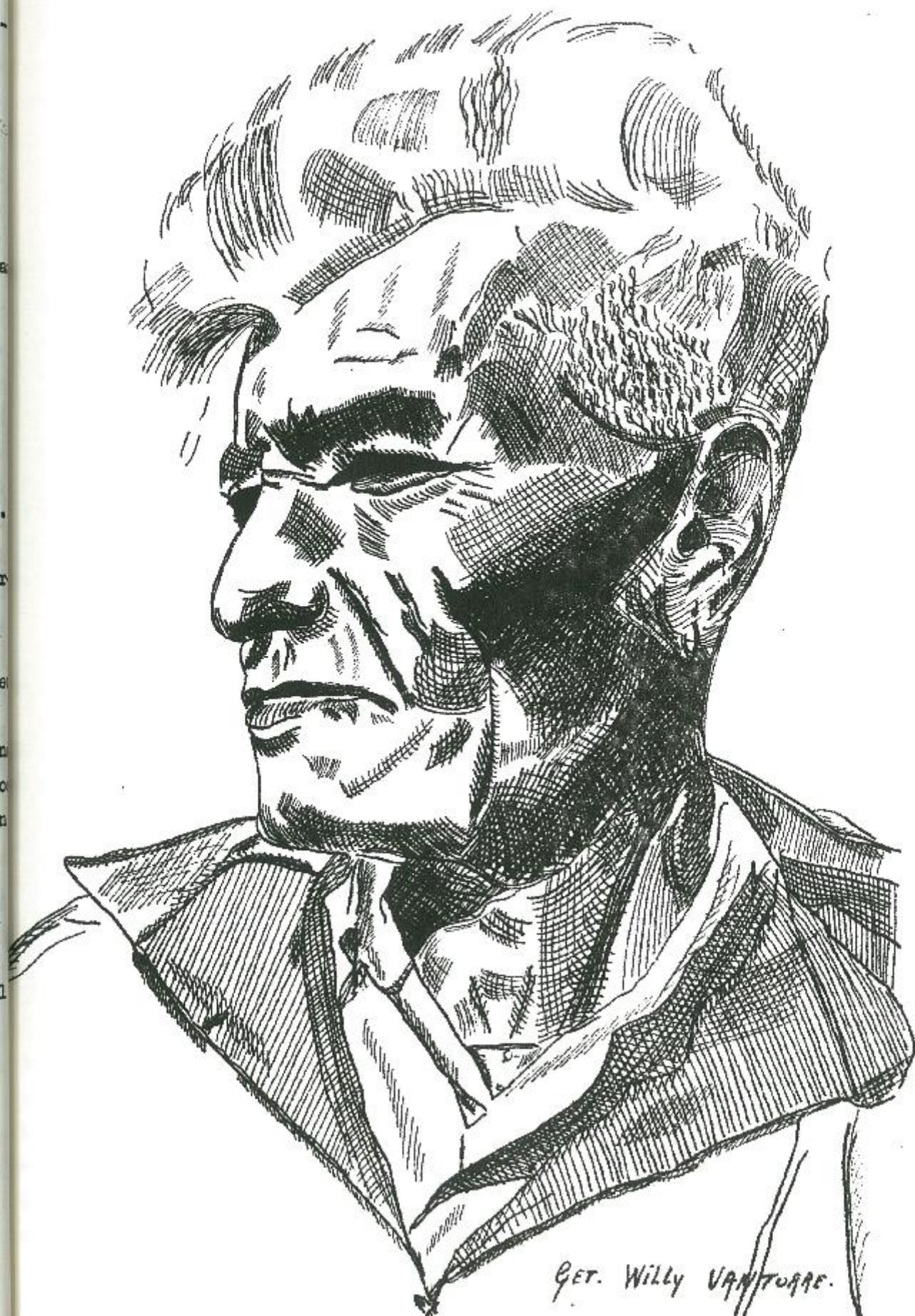

UIT HET LEVEN VAN FRANS UTTERWULGHE

GET. Willy VAN TOORE.

men er
ieder-
rgrijs
veel
an de
alen

ijp Fra
ijke

naar
aaraan
een
t bal-
oorlog.

et voor
het
woord,
de tale

Engelan
ze noc
stoelen
naar
ot het
goed
ephiel
vel de
ren.
Tegen
een
je nog
en

staf. Cissen paste wel goed op die jongen en als zijn haar wikkelde bleven ze met hun schuiten op 't strand liggen. Hij zei dan tot de jongens: "Kindertjes blijf maar in julder bedde liggen." De uitdrukking 'als zijn haar wikkelde' was vroeger in Heist goed in zwang. Men bedoelde: er staat een klein vlaagje wind... "Hij had toch zo'n goed herte", vervolgt Alice "als hij lavers zag die met een vaatje water over de duinen aan 't sukkelen waren, nam hij dit seffens over. Hij kon ook zo schone zingen, al die oude vissersliedjes. Op een keer hebben ze z'n portret geschilderd en het kunstwerk aan de Koning aangeboden. Denk nu maar niet dat Cissen altijd zo'n engeltje was! Nondeku neen! Hij zette geregeld de bloemetjes buiten. Hij liet zich zelfs door de kapper schminken en maquilleren. Eens ging hij een luchtje scheppen, van de vrijdagavond tot de dinsdagmorgen. Bij z'n terugkomst stak hij dan behoedzaam zijn kop van achter de deur en zei... Lies, 'k gon da nie me. doen... ge moe nie dul zien! Al zulke stroken had hij in. Op een andere keer nagelde hij met een vijfduimer 5 briefjes van 100 fr aan de muur avan de slaapkamer. Ik wist dat dit voor mij was... maar dan speelde hij weer schampovie tot een gat in de nacht. En vis dat die vent kon eten. 'k Mocht ik klaar gemaakt hebben wat ik wilde, een kieken of een keun, als meneertje thuis kwam pakte hij de panne en ging vis braden. Zie, hij at vis 's nuchtens, 's noens, 's avonds en 's nachts... De vissers van wie hij dat allemaal kreeg vroegen hem soms wat hij daar allemaal mee aanving. "Maar joengers toch" was zijn antwoord "ge weet toch wel dat de katten gaarne vis eten!". Al zulke kluchten sloeg hij uit zijn botten. Als ik klaagde van hem zo weinig geld te krijgen, zei hij steeds "Maar Alice toch, 'k moet toch ook eens de klanten trakteren!".

"Het folkloristisch muziek van Oostende, met hun witte mutsen, kwam eens in ons café. Cissen tapte braaf pinten, maar toen ze vertrokken schuifelde hij tussen de vrouwtjes mee en ik zag hem van de ganse dag niet meer terug."

onderden keren gaf ik hem 100 fr om een nieuwe visserspet te kopen in de Kabellestraat in Oostende. Telkens kwam hij terug zonder pet en zonder geld. Eedere keer dat het feest was, liet hij de belgische vlag wapperen met daarast die van Engeland. 'k Heb die laatste nog altijd gespaard.

de, Kavijakske, hoewel hij veel kuren had, want heel Heist wist dat, was het och een doorbrave vent die door ieder gaarne gezien werd en daarom draaide de afé altijd op volle toeren. "Helaas moest hij geopereerd worden. Wanneer men en terugbracht zei men dat hij nog 14 dagen had te leven... maar de vrolijke maak doorstond nog 9 maanden de hevigste pijnen. Op een vrijdag, 64 jaar..., toegen ze hem naar zijn laatste rustplaats... Gaarne had hij verder geleefd, mij te helpen, waren zijn laatste woorden.

Cyriel Vantorre